

תיקון קל בהודעתו. במקום התאריכים המ- קוריים שלפני שלוש שנים ושלושה חודשים, צוין כתאריך ההתפטרות תאריך הנהגה ל- תאריך עזיבתו של רוקנשטיין.

היה זה זיוף ברור. דבוש מיהר להזעיק לעזרתו את חברי המועצה האחרים, מצא און קשבת דהקא אצל חברי חרות במועצה. חיש קל התברר לנציגי האופוזיציה כי יריבם, ראש המועצה, עשה טעות גורלית, נתן בידיהם נשק רבי-ערך כדי לנגח בו את ראש המועצה עצמו. התברר כי כהן, שסכסוכים פנימיים בסניף מפלגתו בקרייה, הביאוהו לחפש גיבוי מאחורי בדר, החבר החדש של המועצה, אדם פופולארי מאוד במקום, מיהר למסור לידיו חלק ניכר מ- סמכויותיו, ביניהם טיפול בענייני כספים וסעד, טיפול היכול להתבצע עליידי חבר מועצה נבחר. יתר על כן: ברוב שהושג עם קולו של בדר, אושרו סעיפי כספים שונים בפרוטוקול, בוצעו פעולות כספיות ללא כל גיבוי חוקי.

דוד ארליך ויוסף לוינסון, נציגי חרות במועצת קריית-אנוו, מיהרו לפנות לעזרת עורך-דין, הגישו השבוע בקשה לצורעל-הנאי לבית הדין העליון בירושלים להכריז על פעולותיו של כהן, ראש המועצה, כבלתי חוקיות.

אך בית הדין העליון יהיה נאלץ לקבוע את עמדתו בשאלה מהותית הרבה יותר: האפשר למנות או לפטר את נבחרו הצבור רק בהתאם לרצונותיהם הפרטיים של ראשי קבוצות-הלחץ באותו מקום?

פשעים

ידידיו של נאשם ברצח

התובע הצהיר: בידו התביעה ההוכחות להאשמתו של יצחק קסיאן, בן 34, יליד פולין, באיומים ברצח. התביעה תעלה הוכי- חות אלה במהלך המשפט.

יצחק ("יוזיק") קסיאן ניצב במקומו חיוור אך שקט. לא היתה זו הפעם הראשונה שעמד כך בתא הנאשמים. אך הפעם היה בטוח כי השופט יכיר בצדקתו. כי יוזיק, שסיים לרצוח לפני חצי שנה עונש מאסר על הריגת אדם, טען הפעם בפה מלא: אני חף מפשע.

במסעדה זעירה, באחד הרחובות הדרומיים של תל-אביב, גולד הנאי שם, לשעבר סוחר בעיסקות מופקי פקות ורוצח אדם, את הפרשה שהביאה אותו השבוע בפני בית משפט ישראלי כאשמת איומים ב" רצח. סיפר יוזיק לתב "העולם הזה":

עברתי את כל המלחמה כחיל. שירתתי בצבא הרוסי ובשנת 1944 התנדבתי לצבא הפולני. הגעתי בו עד לרגת פיקוד בחיל השריון. הגעתי עם השריונים שלנו עד ברלין ונשארתי שם. שם הכרתי טיפוסים רבים. ביניהם היה גם גבר צעיר בן 28 בשם יאנק קליימן. אז לא טערת כי הכרות זו הביא אותי במרוצת השנים עד לבית הסוהר.

עשינו יחד כל מיני עסקים. פעם הבאתי לקליימן אדם שהיתה ברשותו כמות גדולה של רדיום. לקליימן היו קשרים עם הרוסים

הורג קסיאן — במקום ללכת אל הרב

רצח קליימן בציריך (ציור "העולם הזה" 1965) כל המחנות בלב

במזרה ברלין והוא הבטיח למכור את החומר.

הקצין ציוה: היכנס. קליימן מכר את החומר. אולם כשדרשתי את התמורה, שהי תה צריכה להסתכם בסכום קרוב למליון דולר, טען קליימן כי החומר היה חסר ערך. תבענו אותו לברור בדין תורה. בתשובה הסגיר קליימן את שותפו, ששה ברקוביץ, לידי הרוסים. ברקוביץ נאסר ונשלח לסיביר, שם מת לאחר שנה.

קליימן זמם להסגיר גם אותי. הוא קבע לי פגישה עמו באזור הרוסי של ברלין. כשבאתי למקום מצאתי את קליימן עם קצין רוסי, שמיהר לשלוף אקדה. ציחה עלי להי כנס למכונית שחנתה בקרבת מקום. פסעתי לכיוון המכונית, אולם ברגע האחרון הסתר בכתי באורח פתאומי, הוצאתי את האקדה מידי הקצין ונתתי לו מכה בראש. קליימן רצה לתפוס אותי אך אני בעטתי באשכיו, ונקיתי לתוך המכונית ועברתי לצד האמרי. קאני או הבנתי כי היה זה קליימן שהסגיר את סוסי. עוד באותו ערב הלכתי לבית הכנסת שבעיר, ושבעתי ליד ארון הקודש כי אקה נקמה באדם השפל שהסגיר את חברי וניסה להסגיר אותי. כיצד אנקום — זאת לא ידעתי עדיין בבירור.

אולם ההזדמנות לנקמה זו בוששה לבוא. קליימן נעלם ואילו אני הייתי צריך לברוח למינכן. הקדשתי את כל כספי וזמני לחי פושים. שכרתי בלשים פרטיים שהתקן אחר עקבותיו של קליימן. לבסוף גודע לי כי הוא ברח לישראל, הפך להיות שם בעל- הון.

השופט החליט: הריגה. פגשתי את קליימן במלון הירקון. כשראה אותי החל לרעוד כולו ולהתחנן: "אתן לך הכל, רק אל תפגע בי. אני אדם עשיר". התרגשתי כל כך שלא יכולתי לדבר. קבעתי לו פגישה למחר.

למחרת בא קליימן לפגישה עם אדם זר. היה זה ירחמיאל בבניק, שקליימן הציגו כשותפו. אמרתי לו שאני לא רוצה ממנו מאומה. רק רוצה שיבוא אתי לדין תורה. הוא הסכים, קבע לי פגישה לעוד שלושה ימים. כשבאתי גודע לי כי הוא עזב את הארץ במטוס.

בזכותי עוד כמה חדשים עד שמצאתי אותו בשוויץ. עכשיו החלטתי לגמור אתו את כל החשבונות. עוד בישראל קינתי

אקדה. ארבותי לו בפתח בית המלון שלו, וכשיצא ונכנס למכונית, נגשתי אליו, שלפתי את האקדה ויריתי בו את כל המח- סנית. אחר כך הסגרתי את עצמי למשטרה. השופט שמע את ספורי, ובעקבותיו שינה את האשמה מרצח להריגה וזן אותי לשבע שנות מאסר.

לפני ארבעה חודשים, לאחר שריציתי ארבע וחצי שנים בכלא, חזרתי לארץ. כאן גודע לי כי שני שותפיו של קליימן, ירחמיאל בבניק ויצחק טורבינר, קנו בסכום זעיר של 33 אלף דולר את רכושו של קליימן מידי יורשו, חייט עניי ברזיל. היה זה רכוש עצום. בין היתר: מגרש שקליימן קנה אר- תו ברחוב הירקון עוד ב-1953 ב-87 אלף לירות ו-120 אלף מניות בבית החרושת שמשון.

הסמוך אמר: משפטי. היה זה רכוש שחלק ממנו לפחות הגיע לי. ניסיתי להי פגש עם בבניק או טורבינר במשך שלושה חודשים. לבסוף קבע לי טורבינר פגישה במכונית שלו. נסענו לסביבות רמת אביב. אני ישבתי ליד טורבינר שנהג ובבניק ישב מאחורנית. כל הדרך גידף אותי בבניק וקרא לי רוצח. עד שלא יכלתי להתאפק ואמרתי לו את כל האמת. את כל מה שידעתי עליו ועל שותפו המת. אז הוא השתק ושאל אותי מה אני רוצה. הוא היה מוכן לתת לי 10 אלפים לירות, אולם אני אמרתי שאני לא מוכן לקחת אף מיל. כל מה שרציתי גם ממנו, כמקליימן, היה שיבוא אתי לדין תורה.

הוא הסכים. קבענו שהרב פרנקל מרחוב עמק יזרעאל בתל-אביב יהיה הבורר. הם היו צריכים לקבל ממנו הזמנה לשבוע שעבר. הרב קבע את הבוררות ליום שלישי או יום רביעי. ביום ראשון, בזמן שעמדתי ליד הדואר, עצרו אותי שוטרים, טענו כי איימתי לרצוח את בבניק.

המשטרה בקשה להאריך את מעצרי. אולם השופט ששמע את הסמל, החליט לשתרר אותי בערבות עצמית של אלף לירות. לא היה לי הכסף. רק ביום ראשון באו ידידים והביאו את הערבות. אז הסמל הודיע לי כי יקדימו לי את המשפט, וכבר ביום שני — כאילו הייתי הפושע החשוב ביותר בישראל — הביאו אותי לבית-המשפט ב- תל-אביב. אינני אשם. לא איימתי לרצוח את בבניק.

כל מה שאני רוצה הוא את המגיע לי. יש דין ויש דיין. בבניק הוא יהודי כמוני. למה הוא מפחד ללכת אל הרב? האם מאותה סיבה ששותפולשעבר, קליימן, סרב לעי- שות אותו דבר בזמנו?

אנשי מופת

מותה של אגדה

"הסוד של ישראל" — כך הכתירה מעי- רכת העולם הזה את המבצע המיוחד שהי- צישה לקוראיה בגליון שנת הארבע לקיומה. 10 מחברי המערכת יצאו לתור אחריו, בהי- רי הגליל ורמות הנגב, ברחובות הערים ומי- אחריו גדרות הספר. הם גילו אותו לבסוף בדמותו של האדם הישראלי.

תמרה כהן היתה אחת הדמויות שגילמו בגופן את התגשמותו של הסוד. חברת מעי- רכת העולם הזה, סילבי קשת, גילתה אותה בחתה פורחת, המשתרעת על מאות דונמים לחוף הכינרת. תמרה היתה היוזמת והמנהלת של חתה מזורה זו, הצליחה משך שלוש שנים ובהון עצמי זעיר, להקים בה את אחד מהמופתיים החקלאיים של ישראל.

ההתחלה בשתי להקות. תמרה היי- תה פקידת בנק בתל-אביב, אולם הדם האיר- כרי שורם בעורקיה משך אותה אל המר- חבים. יום אחד קמה, עזבה את עבודתה ומשפחתה, חכרה ללא כל עזרה 40 דונמים מאדמות כנסיית טבחה, גידלה עליהם שתי להקות של תרנגולי הודו ואווים. בכסף שרכשה תמורת להקות אלה, קנתה עדר זעיר של כבשים. חכרה אדמות נוספות ב- סביבה.

לפני שנה, שבע שנים לאחר שהקימה את חתתה, היו ברשותה של תמרה 1800 דונם אדמת מרעה, למעלה ממאה דונם אדמת של- חין. על המישים דונם נטעה תמרה מטע, ציפתה ליבול תוך שנה.

אולם התחזית הצעירה לא זכתה ליבול ממשעיה. לפני שבעה חודשים התאוננה על כאבים בבטנה, נלקחה לבית החולים אסף הרופא. הרופאים שניתחוה גילו בגופה גידול ממאיר. השבוע, שלושה ימים לאחר יום הולדתה ה-33, נפטרה תמרה כהן, אחת מהאגדות החשובות של הגליל והתגשמות סודה של ישראל.

בחירות

ללא כיסוי

התקופה שלפני הבחירות היא התקופה היחידה בה יכולים אזרחי המדינה הערבים לתבוע את זכויותיהם המקופחות, מבלי שמישהו יכתיר אותם בתואר "קומוניסטי", או ישלח אותם למעצר או לגלות במסכה של סעיף זה או אחר מחוקי החירום. כי המפלגות הישראליות, הרואות בבחור הערבי נכס שערכו אינו נשקל בזהב, מוכנות לעי- שות את הכל כדי לעורר את הרושם שהן עושות משהו עבורו.

בוגרי בתי הספר התיכוניים, המסתובבים בתחומי הממשל הצבאי בטלים מעבודה, החליטו לנצל תקופה זו כדי לסייע לצעירי- מם. לפני חודש התכנסו כמה עשרות בוגרי רים בחיפה, יסדו אגודת בוגרי תיכון עיר- ביים, קבלו בתודה סכום של אלף לירות שתמרה מפיץ, שעמדה מאחורי הכנס, לקר פתח, החליטו לפנות במכתבי בקשה לחברי

(המשך בעמוד 12)

אשת-מופת כהן אגדה חדשה בגליל